

Sygn. akt I PK 198/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa M. L.
przeciwko P. Spółce z o.o. w W. Oddziałowi [...] z siedzibą w S. o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 stycznia 2015 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 6 marca 2014 r., sygn. akt V Pa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód M. L. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Okręgowego w K. z dnia 6 marca 2014 r., w sprawie V Pa [...], z jego powództwa przeciwko „P.” Spółce z o.o. w W. - Oddział w S.. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie (art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c.), tj. art. 3 k.p., przez przyjęcie, że pozwany [...] Z. w K. był pracodawcą powoda w dniu dokonania powodowi wypowiedzenia umowy o pracę, mimo że pozwany uzyskał status pracodawcy w wyniku zatwierdzenia przez zarząd „P.” Spółki z o.o. w W. uchwałą Nr [...] z dnia 26 października 2011 r. Regulaminu Organizacyjnego „P.” Spółki z o.o. w K., a więc po ponad pięciu miesiącach od

wypowiedzenia powodowi umowy o pracę; art. 3¹ § 1 k.p., przez przyjęcie, że dyrektor [...] Z. w K. był uprawniony do dokonania powodowi pismem z dnia 17 maja 2011 r. wypowiedzenia umowy o pracę, mimo że uprawnienia do występowania w stosunku do pracowników tego Zakładu w charakterze pozwanego w sprawach z zakresu prawa pracy uzyskał z dniem 26 października 2011 r., od której to daty obowiązywał w [...] Z. Regulamin Organizacyjny stanowiący załącznik do uchwały zarządu „P.” Spółki z o.o. w W. z dnia 26 października 2011 r.

Skarżący wniósł o przyjęcie przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, a mianowicie: „wyjaśnienia czy Zakładowy Układ Zbiorowy dla Pracowników „P.” Sp. z o.o. w W. zawarty w dniu 5.11.2004 r. stanowi podstawę do uznania jednostki organizacyjnej wchodzącej w skład tej Spółki jaką był [...] Z. w K. za pracodawcę w stosunku do zatrudnionych w nim pracowników i upoważnia dyrektora tej jednostki do wykonywania czynności z zakresu prawa pracy wobec pracowników tej jednostki”. W uzasadnieniu wniosku skarżący podkreślił, że aby jednostka organizacyjna będąca częścią większej struktury mogła być uznana za pracodawcę, musi spełniać dwa podstawowe warunki: uregulowanie w przepisach wewnętrznych określające jej status w zakresie wyodrębnienia finansowo - organizacyjnego oraz samodzielnego zatrudniania pracowników; upoważnienie do zawierania i rozwiązywania umów o pracę wynikające jedynie z oświadczenia woli kierownika wyższego szczebla jest niewystarczające.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada

również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Przez istotne zagadnienie prawne, na które powołuje się skarżący, należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o problem, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc ono pozostawać w związku ze sprawą (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577; z dnia 24 lutego 2005 r., III PK 6/05, LEX nr 513003).

Biorąc to pod uwagę, przyjąć należy, że przedstawione pytanie odnosi się do kwestii, czy zakładowy układ zbiorowy pracy może regulować strukturę organizacyjną pracodawcy – strony tego układu.

Wbrew założeniu poczynionemu w przedstawianym problemie prawnym, Sąd Okręgowy swoje przekonanie, że [...] Z. był pracodawcą dla powoda w chwili dokonania wypowiedzenia nie oparł jedynie na postanowieniach Zakładowego Układu Zbiorowego dla Pracowników „P. [...]” Spółki z o.o. w W. zawartego w dniu 5 listopada 2004 r. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Okręgowy wniosek ten wywiódł także na podstawie § 7 ust. 5 Regulaminu Organizacyjnego [...] Z. w K., obowiązującego na podstawie uchwały nr [...] r. z dnia 12 grudnia 2005 r. zarządu „P. [...]” Spółki z o.o. w W. „w sprawie przyjęcia szczegółowych regulaminów organizacyjnych jednostek wykonawczych „P. [...]” Spółka z o.o., stosownie do którego dyrektor Zakładu wykonuje czynności w sprawach z zakresu prawa pracy w odniesieniu do pracowników Zakładu. Co więcej, z uzasadnienia Sądu drugiej instancji nie wynika, aby potraktował on postanowienia powyższego Układu w kategorii norm kształtujących strukturę organizacyjną strony pozwanej, ale jako konsekwencję istniejącego wyodrębnienia w ramach „P. [...]” Spółki z o.o. w W. jednostek organizacyjnych (wykonawczych), w tym [...] Z. w K., posiadających przymiot „pracodawców wewnętrznych”. Wskazał przy tym na tryb zawarcia Układu wynikający z art. 241²⁸ § 1 k.p., a więc dotyczący przedsiębiorstwa wielozakładowego lub wielooddziałowego (jeśli poszczególne zakłady lub oddziały posiadają status pracodawcy w rozumieniu art. 3 k.p.) oraz treść stosownych postanowień potwierdzających, że [...] Z. w K. jest jednostką wykonawczą „P. [...]” Spółki z o.o. w W., a jego dyrektor ma kompetencje do wykonywania czynności pracodawcy w sprawach z zakresu prawa pracy. Innymi słowy, Sąd drugiej instancji nie przyjął, że powyższy Układ stanowi „samodzielną podstawę do uznania dyrektora byłego [...] Z. za uprawnionego do samodzielnego zatrudniania i zwalniania pracowników”.

Wobec powyższego nie można uznać, że w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające wyjaśnienia, czy powyższy Układ może mieć charakter prawotwórczy, kształtujący strukturę organizacyjną „P. [...]” Spółki z o.o. w W..

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono po

myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).